

Fővárosi Ítéltábla
16.Gf.40.128/2012/4.

A Fővárosi Ítéltábla a Földvári-Oláh és Faragó Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt(.....) felperesnek az Abermann Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt(.....) I. r., és(.....) II. r. alperes ellen 6.000.000 forint és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Pest Megyei Bíróság 2011. július 5-én kelt 1.G.40.516/2010/13. számú ítélete ellen, az alperesek által benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. r. alperest, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 150.000 (százötvenezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint aa Pest Megyei Cégbíróságcégjegyzékszám alatt jegyezte be a cégjegyzékbe. A társaságnak az I. r. alperes 1998. december 7-től 2003. március 7. napjáig, a II. r. alperes 2003. március 7-től 2007. március 1-ig volt a beltagja.

A társaság 2004. augusztus 10-től felszámolás alatt állt.

Az 2004. december 15-én kelt levelével afelszámolójához a-hez bejelentette 494.015 forint összegű hitelezői igényét. Az adóhatóság a-nél felszámolás miatti tevékenységet lezáró vizsgálatot tartott, mely alapján a 2005. november 17-én kelt és december 22-én jogerősszámú

határozatával aterhére 2002. I. negyedévében 7.540.000 forint, a II. negyedévben 12.088.000 forint, a III. negyedévben 7.214.000 forint, IV. negyedévben 6.470.000 forint, összesen 33.312.000 forint, 2003. évre pedig 19.825.000 forint, összesen 53.137.000 forint adókülönbözetet állapított meg. Továbbá az adózó terhére 26.568.000 forint adóbírságot, 25.853.000 forint késedelmi pótlékot, valamint 200.000 forint mulasztási bírságot szabott ki. A határozat alapján az adóhatóság 2006. január 12-én a felszámolóhoz összesen 105.758.000 forint hitelezői igényt jelentett be, melyet a felszámoló 2006. január 24-én visszaigazolt.

2005. október 18-án az adóhatóság és a felperes között engedményezési keretszerződés jött létre. Az adóhatóság - ellenérték fejében, kifejezetten bizonytalan követelésként - a szerződés értelmében az-re engedményezte azon felszámolás alatti cégekkel szembeni adó- és társadalombiztosítási követeléseit, melyek behajtására, engedményezésére jogosult, s nem tartoznak a szerződés 4. pontjában felsorolt kivételek közé. Az engedményezés a felszámolás kezdő időpontjáig felmerült, határidőben, véglegesen bejelentett és visszaigazolt hitelezői igényekre terjed ki. Az kötelezettséget vállalt az igények átvételére, s azokból eredő jogai a követelés átadás napjától kezdődtek.

Az adóhatóság 2006. március 10-én aszemben fennálló, összesen 106.252.015 forint összegű követelését a felperesre engedményezte, ezt bejelentette a felszámolónak.

A Pest Megyei Bíróság 2006. október 25-én kelt 7.Fpk.13-2004-0007105/12. számú határozatával afelszámolását egyszerűsített záró végzéssel befejezte, a gazdálkodó szervezetet megszüntette. A végzés 2006. november 30-án jogerőre emelkedett, a közzététel a Céglözlönyszámában történt meg.

A felperes 2007. február 28. napján kelt levelében értesítette alpereseket az engedményezésről, egyben felhívta őket a tartozás megfizetésére.

Alperesek 2007. március 5-én vették át a felszólítást.

A felperes 2007. július 17. napján ismételt felszólítást küldött, melyet I. r. alperes 2007. augusztus 14-én, II. r. alperes 2007. július 20. napján vett át.

Alperesek a felhívásnak nem tettek eleget.

A felperes keresetében 6.000.000 forint áfa tartozás, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket. Keresete jogalapjaként az 1997. évi CXIV. törvény 101.§, 55.§, 56.§, 97.§-ait jelölte meg, illetve hivatkozott az 1991. évi XLIX. törvény 63.§ és 80.§-ában foglaltakra.

Előadta, alperesek, mint aegymást követő beltágjai, korlátlanul helytállni kötelesek a társaság megszűnése előtt keletkezett tartozásokért. A Ctv. 30.§ (2) bekezdése értelmében nem releváns, hogy az I. r. alperesből való kiválása 2003. március 7. napját megelőzően történt. Állította, alperesek utóbb nem vitathatják a követelést. A 2003. évi XCII. törvény 35.§-a értelmében az engedményezés jogszerű volt, a 2006. március 10-i nyilatkozat folytán a 2005. évi LVI. törvény és a 2002. évi LXV. törvény 2.§ (8) bekezdése irányadó.

Az alperesi elévülési kifogással kapcsolatban utalt arra, az I. alperessel szemben fennálló követelés 2008. március 7. napjáig volt érvényesíthető, 2008. március 5-én fizetési meghagyást nyújtott be vele szemben, így az elévülés megszakadt.

Alperesek a kereset elutasítását kérték. Előadták, felperes nem jelölte meg a keresetben megjelöltösszegszerűség alapját, esedékességét, jogcímét sem, pontos jogszabályhely megjelöléssel.

Álláspontjuk szerint a felperesi követelés elévült, a 2007. márciusi levél elévülés-megszakító jellegét vitatták. 2005. december 15-i hatállyal az adóhatóság nem engedményezhette a 106.252.015 forint összegű követelést felperesre, mivel ebben az időpontban még az sem bírt tudomással arról, hogy milyen konkrét összeget követel. Alperes adásvétellel értékesítette üzleti részesedését, a cégbíróság a cégnyilvántartásban ezt a tényt nem vezette át, mivel a változásbejegyzéshez szükséges okiratok nem kerültek beadásra. I. r. alperes erről csak 2003. évben szerzett tudomást, csatolta a változásbejegyzéssel kapcsolatos cégiratokat. Hivatkozott az adóhatósághoz benyújtott változás bejelentő lapra, mellyel bejelentette a beltág változását. Az-nek tudomása volt arról, hogy az I. r. alperes nem tagja a-nek.

Az elsőfokú bíróság a 2011. július 5-én kelt 1.G.40.516/2010/13. számú ítéletével kötelezte I.-II. r. alpereseket, hogy 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg felperesnek 6.000.000 forintot, valamint 810.000 forint perköltséget.

Határozatában kifejtette, a felperes engedményezési minőségét, perbeli legitimációját a Ptk. 328.§ és 329.§-a, s a becsatolt engedményezési keretszerződés és értesítés alapján állapította meg. Utalt arra, az.....által meghozott határozat is rendelkezésre állt, felperes konkrétan megjelölte, hogy a 2002. IV. negyedévi áfa-adóhiányt érvényesíti az alperesekkel szemben. Az eljárásnak nem volt tárgya az adófizetési kötelezettség keletkezésének vizsgálata, az adótartozás jogalapja ésösszegszerűsége már nem vitatható.

Nem fogadta el az elsőfokú bíróság I. r. alperes azon hivatkozását, hogy tagsági jogviszonya üzletrésznének átruházásával 1999. évben megszűnt. Utalt a Ctv. 10.§ (1) bekezdésére, valamint arra, az I. r. alperes által csatolt változás bejelentő lap nincs az adóhatóságnál érkeztetve, így abból nem lehet arra következtetni, a változásról felperesi jogelőd tudott volna. Irányadók ezért a cégnyilvántartás adatai, ennek értelmében 2003. március 7-ig I. r. alperes beltág volt. A Gt. 97.§ (1) bekezdésére, és az 1/2007. számú polgári jogegységi határozatra figyelemmel az elsőfokú bíróság elutasította az I. r. alperes elévülési kifogását, és megállapította a felelősségét, utalva arra is, az engedményezést követő felszólítás, majd a követelés bírósági úton való érvényesítése az elévülést megszakította. Az I. r. alperes, mint mögöttes felelős helytállási kötelezettsége 2007. február 22-én nyílt meg, korábban nyugodott. A Gt. 54.§, 55.§, 56.§-a felhívása mellett kötelezte az elsőfokú bíróság a II. r. alperest is, megállapítva, a felszólítás 2007. március 5. napján vele kapcsolatban is megtörtént.

A Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet felhívása mellett kötelezte az alpereseket perköltség viselésére, melyből 360.000 forint a lerótt eljárási illeték és 450.000 forint az ügyvédi munkadíj.

Az ítélet ellen az alperesek fellebbeztek. Az elsőfokú ítélet megváltoztatását, elsődlegesen mindkét alperesre vonatkozóan a kereset elutasítását kérték, másodlagosan az I. r. alperessel szembeni kereset elutasítását indítványozták.

Előadták, a felperes által megjelölt Art. 177/§-a csak a 2006. évi CIX. törvény 85.§ (2) bekezdésével került beiktatásra, és csupán 2007. január 1-től hatályos, így a 2006. március 10-i engedményezésre nem alkalmazható.

Megismételték a felperesi kereset összegszerű levezetésével kapcsolatos korábbi kifogásaikat, utaltak arra is, a záró ellenőrzés iratai nem kerültek csatolásra, annak időpontjában I. r. alperes már nem volt tagja a társaságnak, II. r. alperes pedig a felszámolás miatt már nem képviselte a céget, az eljárásról alpereseknek nem volt tudomása. Az engedményezéskor még az adóhatóság sem tudta, hogy pontosan milyen konkrét összeget követel a felszámolás alatt álló társaságtól. Utaltak arra, alperesi képviselő fénymásolatban csatolta - eredetiben bemutatta - az adóhatósághoz történt bejelentésről a változás bejelentő lapot, sem felperes, sem a jogi képviselő észrevételt nem tett azzal kapcsolatban, annak valódiságát nem vitatta. Így iratellenesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a változás bejelentő lapból önmagában nem lehet arra következtetni, hogy a változásról felperes jogelődje tudott volna. Alperesi álláspont szerint az adóhatóság erről már 1999. évben tudott.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében - melyben igazolási kérelmet is előterjesztett - az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és alperesek másodfokú eljárási költségekben marasztalását indítványozta.

Előadta, az engedményezésnek volt megfelelő jogszabályi háttere, nem csupán a 2003. évi XCII. törvény (Art.) 177/A.§-a, hanem az 1991. évi XLIX. törvény 80.§ (1)

bekezdése, illetve az 5/1999. (IV.11.) Kormányrendelet alapján is. A keretszerződés általános jogosítványokat adott, az egyedi engedményezési nyilatkozat aláírásával azok együttes alkalmazásával az engedményezés létrejött. A felperesi kereset pontosítással felperes rögzítette, hogy áfa-adónemben csupán 6.000.000 forintot érvényesít. Az adóhatósági határozat a tevékenység lezáró ellenőrzést követően keletkezett, azt az adóhatóság megküldte az elsőfokú bíróság részére 2011. május 10-i érkeztetéssel.

Állította, az adóigazgatási eljárásban megállapított tartozást pedig már nem vitathatják az alperesek. Egyetértett az elsőfokú bíróságnak az elévüléssel kapcsolatban kifejtett álláspontjával.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, s lényegében helytállóak voltak a jogi következtetései is. A fellebbezésben felhozottakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, bár az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény 177/A §-a, a 2006. évi CIX. törvény 85.§ (2) bekezdésével került be az Art.-be és 2007. január 1. napjától hatályos, azonban a 2005. évi LVI. törvénynek a 2002. évi LXV. törvény 2.§ (8) bekezdését módosító 1.§-a hasonlóan rendelkezett az alábbiakban:

„Az a felszámolás, illetve a végelszámolás alatt álló szervezetekkel szemben fennálló a központi költségvetést, az elkülönített állami pénzalapokat, amegillető követeléseit a(a továbbiakban:) ruházhatja át (engedményezés). Az e rendelkezés alapján engedményezett követelést az tovább engedményezheti. Az engedményezés részletes feltételeit az elnöke és azvezérigazgatója által kötött megállapodás szabályozza, amely a pénzügyminiszter jóváhagyásával lép hatályba. Az engedményezésre a Ptk. 328.§, 330.§-a megfelelően alkalmazandó.”

Ugyanezen törvény 2.§-a módosította az Art. 35.§-t új (3) bekezdést beiktatva, amely kimondja, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 35. §-a a következő (3) bekezdéssel egészül ki, egyidejűleg a jelenlegi (3)-(4) bekezdés számozása (4)-(5) bekezdésre változik.

„A (2) bekezdés szerinti határozat hiánya nem zárja ki a követelés peres vagy nemperes eljárásban történő érvényesítését.”

A módosító törvény 3.§ (1), (2) bekezdése pedig akként rendelkezett, ez a törvény a kihirdetésének napját követő 15. napon lép hatályba. Az e törvény 2. §-ával beillesztett Art. 35. § (3) bekezdését engedményezett követelés esetén kizárólag

akkor lehet alkalmazni, ha a követelésnek az annak behajtására jogosult szervezet általi engedményezésére e törvény hatálybalépését követően került sor.

A 2006. március 10-i keltű perbeli engedményezésre ennek folytán e jogszabályhely alkalmazandó, ezen jogszabályi korrekció mellett azonban helytálló volt az elsőfokú bíróság ítélete.

A felperes a követelésének jogcímét és összegszerűségét illetően pontos meghatározást adott, a 2002. negyedévi általános forgalmi adóból eredő követelésként 6.000.000 forintot érvényesített az alperessel szemben. A követelés alapját képező adóhatósági, 2005. november 17-ei határozat az első fokú eljárás során 2011. május 17-én 10. sorszám alatt került csatolásra.

A felperes a 2010. március 16-ai keltű keresetpontosításában egyébként rögzítette, hogy a 6.000.000 forint összeg megtérülésére reális esélyt lát, ezért ezt érvényesíti.

A-nek a II. r. alperes 2003. március 7. napjától a beltagja volt a társaság felszámolással történő megszüntetéséig. (2007. március 1. a törlés hatálya.) A II. r. alperes az általa az alapeljárásban is megjelölt, át nem vezetett változásokra nem hivatkozhat, különös tekintettel arra is, hogy a számú cégmásolatból megállapíthatóan 1998. december 7. napjától 2003. március 7. napjáig üzletvezetője, majd 2004. június 10-ig bejegyzett képviselője volt a cégnek.

Egyéb vonatkozásban a Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel, mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Pp. 78.§ (1) bekezdése és a Pp. 239.§-a alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező alpereseket a felperes javára a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel megállapított, mérsékelt ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezést a Pp. 256/A § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2012. november 12.

. Rózsa Éva s. k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár József s. k.
előadó bíró

Dr. Rutkai Éva s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Gesztesi Diana
írnok